

7 motius per abstenir-se a les espanyoles

written by Carles Suárez i Graells | 24 de juny de 2023

1. Perquè cap diputat a Madrid ens farà lliures. Independentment dels resultats a Catalunya, molt probablement PP i Vox obtindran majoria el 23J. I en l'escenari que el PSOE necessiti els vots dels partits independentistes per la investidura, difícilment aquests posaran com a condició un referèndum d'autodeterminació. Si després de les anteriors eleccions de 2019, quan el PSOE sí que necessitava els vots de l'independentisme, i aquest estava fort, amb l'escalfor d'Urquinaona, gran interès internacional i només dos anys després del 2017, l'únic que es va aconseguir va ser una taula de diàleg, els indults i una tímida reforma del codi penal, és molt poc realista pensar que ara –amb el moviment independentista en retirada i amb Catalunya fora de l'agenda internacional– els partits independentistes sí que exigiran un referèndum d'autodeterminació per fer possible la investidura.

2. Perquè el PSOE és l'enemic, no el mal menor. Fins i tot en l'improbable escenari que a) la investidura del PSOE depengui dels vots independentistes, b) que aquests exigeixin tant sí com no la convocatòria d'un referèndum, i c) que Pedro Sanchez volgués de totes totes la investidura i estigués disposat a parlar d'un referèndum, el PSOE el faria caure abans de cedir en qüestions de sobirania. Un PSOE noquejat pel "Que te vote Txapote"; un PSOE que no pot ni defensar davant del poder polític i mediàtic espanyol la legitimitat de la democràcia parlamentària a l'hora d'investir i mantenir un govern; un PSOE que està basant la campanya a demanar disculpes per haver pactat puntualment amb l'esquerra i amb separatistes, mai podrà justificar la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació. Abans d'això, pactarien amb el PP. Abans d'això, qui acabaria amb el *Sanchisme* seria, altre cop, el seu propi Comitè Federal.

3. Perquè no hi ha alternativa a l'esquerra del PSOE. És bastant sorprenent que després de quaranta anys de dictadura i de quaranta més de bipartidisme monàrquic, quan finalment l'esquerra "transformadora" arriba al govern espanyol, es limiti a desenvolupar minses polítiques socialdemòcrates, algunes fins i tot menys profundes que les de Zapatero. Ni el mateix (govern) Frankenstein ha pogut espantar per un moment la monarquia, la premsa, les elits empresarials o els poders de l'estat. Però pitjor que l'obra del govern és la "nova" esquerra. Sumar no parla seriosament d'autodeterminació, ni de ruptura, ni del règim del 78. Podemos ha estat cancel·lat, Montero ha estat vetada "a-la-Jeremy-Corbyn". Ha guanyat l'esquerra desenfadada, il·lustrada, capitalina i regional, a qui li queda molt lluny tant Catalunya com la lluita de classes. Havien d'assaltar els cels i només han desenterrat ICV, i amb aquests no hi ha cap camí a traçar junts, no existeix la "via espanyola" cap a l'autodeterminació.

4. Perquè el cicle reaccionari a Espanya sembla inevitable. Degut parcialment a la tímida obra de govern, igual que passà el 1933, l'onada reaccionària a Espanya sembla inevitable. S'ha acabat el cicle iniciat amb la Gran Recessió i les polítiques d'austeritat que van provocar un augment del sobiranisme i del rupturisme arreu d'Europa. Comença un cicle reaccionari que no suposarà un retorn al neoliberalisme globalista dels 90 i 2000, sinó que esdevindrà una síntesi entre aquest i els postulats d'extrema dreta. Més nacionalisme d'estat, més racisme, més negacionisme del canvi climàtic, més classisme i estigmatització dels receptors de subsidis, més atacs als drets tan universals com de les minories –electorals també–, i més militarisme bel·ligerant atlantista. VOX ha aconseguit esdevenir una força aspiracional, percebuda per a molts com a transformadora, que ha estat capaç de captar una nova generació juvenil, entroncant valors falangistes amb l'herència ideològica dels guanyadors de la guerra civil. Un corpus falangista postmodern que avança sense aturador a tot poder adquisitiu amb una esquerra a la retirada i un

independentisme en caiguda lliure. Podem anar repetint la història segle rere segle o, d'una vegada per totes, canviar-la.

5. Per la llengua catalana i per no legitimar el poder de Madrid. Perquè és vergonyós que tots i cada un dels diputats independentistes, sense distinció, a part d'alguns simbòlics intents puntuals, acabin sistemàticament acatant l'opressiva legislació lingüística del congrés espanyol que veta la llengua catalana. Alhora, concórrer en aquestes eleccions augmenta la legitimació del poder institucional espanyol, i consolida el marc mental –i internacional– que “a Madrid és on es prenen les decisions importants”. La mera participació en les eleccions espanyoles, encara que sigui amb un programa reformista o rupturista, legitima el poder espanyol.

6. Per evitar reforçar ERC i Junts. L'abstenció independentista augmentarà de forma natural i orgànica, independentment de la campanya d'abstenció a les xarxes i del posicionament de l'Assemblea. I és normal, ja que molts independentistes estan frustrats amb la direcció del moviment des del 3 d'octubre del 2017 –quan no es va proclamar en 48 hores i es van desconvocar les vagues i mobilitzacions–; des del 10 –quan es va suspendre la DUI i es va perdre la iniciativa del tot–, o des del 30, quan es van acatar les eleccions del 155. D'ençà d'aleshores tot han estat reculades, cada cop més difícils de justificar, fins a arribar al dia d'avui, que els partits es barallen contínuament per quatre càrrecs, mentre pacten per l'esquena amb el PSOE.

El govern “independentista” d'ERC continua sense aixecar cap en el front nacional i per tal de presentar-se com a partit centrista i d'ordre ha assumit l'agenda del Cercle d'Economia: privatitzacions, Hard Rock, Jocs Olímpics d'hivern, aeroport, grans esdeveniments, etc. El breu conseller Juli Fernández ha hagut de ser premiat amb un càrrec a l'executiva del partit després que el 4t Cinturó se l'hagi endut carretera avall. I això per part d'un govern que prometia liderar la lluita

contra el canvi climàtic. Alhora, Junts continua amb la seva particular dualitat, combinant la retòrica rupturista amb una praxi de pactes autonomistes, amb lideratges com el de Xavier Trias que volen pactar amb el PSOE a la Diputació, o amb els seus regidors a Ripoll que permeten un govern d'extrema dreta.

No sabem si un augment de l'abstenció provocarà una radicalització dels dos partits, tot i que ja es pot identificar certa diferència discursiva des de les municipals. Però el que sabem segur és que si els seguim votant any rere any, elecció rere elecció, no tindran cap al·licient per recuperar mai la via unilateral i avançar en el procés d'alliberament nacional. Si ho fan, genial, com més d'hora es reempregui la desobediència institucional, millor. Si no ho fan, genial, més espai electoral per a les candidatures i llistes rupturistes i transformadores a les pròximes eleccions.

7. Per recuperar la iniciativa. A l'exterior ja no es parla de Catalunya. La diplomàcia espanyola ja no ha de témer l'acció exterior de la Generalitat, convertida en mer altaveu intersectorial a l'exterior. I cada dia que no es parla de Catalunya al món, és un dia que avança sense obstacles la dreta nacionalista espanyola, cada cop més desenfrenada i que ja no parará fins a aconseguir els seus objectius o fins que sigui aturada.

Hi ha qui pensa que un govern PP-VOX farà que el govern de la Generalitat recuperi la via unilateral. Tant de bo! També és possible que passi justament el contrari: que l'amenaça constant del 155 i de perdre competències consolidi una praxi política cada cop més tímida, més obedient, més autonomista. I a cada competència perduda, molts crits al cel i més reculades. A aquest ritme, s'aferrarien a la legalitat espanyola encara que la institució es quedés només amb el servei de biblioteques.

Cal foc nou, trencar d'una vegada per totes l'anàlisi

derrotista del 2017 (“no es podia fer millor; no ho podem tornar a fer; no n’hi ha prou amb el 55%”; etc.) i prendre consciència que va ser molt difícil aconseguir acumular tanta energia i potencialitat en el període 2012-2017 i que cal tornar a un esquema de conflicte obert, alineant la mobilització permanent, la desobediència institucional i una acció exterior d’estat. No només és la manera d’aconseguir la independència, també és l’única estratègia capaç d’aturar l’extrema dreta a casa nostra. Cap vot a les espanyoles ho farà.